

Arrest

nr. 224 136 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 1 januari 2018 en heeft zich een derde maal vluchteling verklaard op 12 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 29 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker werd gehoord op 21 januari 2019.

1.3. Op 20 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Saoedi-Arabië (SA), van Palestijnse origine te zijn en de Jordaanse nationaliteit te bezitten.

*Op 17 mei 2006 diende u **een eerste verzoek om internationale bescherming** in, doch op 1 augustus 2006 nam Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Op 7 februari 2012 diende u **een tweede verzoek om internationale bescherming** in en stelde u op de middelbare school in Jordanië in contact te zijn gekomen met studenten van Palestijnse origine die u ertoe aanzetten lid te worden van de ‘Bevrijdingsbeweging’ (Harakat al Tahrir) en flyers uit te delen in vluchtelingenkampen, waardoor u problemen kreeg met de Jordaanse autoriteiten, u werd door hen gezocht en in september 2001 diende u het land te verlaten. Op 23 december 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 12 juli 2018 diende u **een derde verzoek om internationale bescherming** in, dat op 30 november 2018 door het CGVS ontvankelijk werd verklaard. U stelt in maart 2017 met de hulp van een organisatie, dewelke is u onbekend, naar Jordanië te zijn teruggekeerd omdat uw vader erg ziek was en u hem al twintig jaar niet meer had gezien. Uw ouders wonen nog steeds op het ‘oude adres’ in Erbid, samen met twee van uw broers. Twee zussen zijn gehuwd en wonen eveneens in Erbid, twee broers werken al sedert geruime tijd in SA en uw jongste zus is gehuwd en woont in de Emiraten. Na uw terugkeer woonde u op een kamer in Erbid, uw broer had dit voor u geregeld en betaalde de huur.*

In april 2017 leerde u op restaurant een meisje kennen, u vond haar leuk, ze wilde met u babbelen en jullie wisselden telefoonnummers uit. Jullie hielden telefonisch contact en stuurden elkaar sms-jes. Een week later spraken jullie opnieuw af in een café aan de rand van de stad en spraken jullie al over een huwelijk. U voelde zich tot haar aangetrokken omdat, u was normaliter niet vlot in de omgang met meisjes, ze u een kans gaf, dat vond u aantrekkelijk. Uw vriendin liet u weten dat haar familie al een huwelijkskandidaat voor haar had voorzien, een gegeven dat ze niet zag zitten daar ze haar partner zelf wilde kiezen. Jullie kwamen overeen dat ze binnen de twee weken haar moeder zou vertellen over jullie relatie en u dan, nadien, uw familie zou vragen om haar hand te verzoeken. Na jullie ontmoeting werd u, u was op zo’n 500 meter van het café, plots aangevallen door twee van haar broers die ermee dreigden u te vermoorden zo ze u nog eens in de nabijheid van hun zus zouden zien. U was gewond en diende drie dagen in het ziekenhuis te worden opgenomen. U durfde hierna haar hand niet meer vragen. Uw vriendin stuurde u een bericht waarin ze stelde dat ze vreesde voor uw leven en jullie uit elkaar moesten gaan. U bleef nog zo’n week in uw kamer en vroeg uw familie een oplossing te vinden, doch ze zeiden enkel dat ze haar hand niet meer konden vragen. U schakelde de mukhtar in die een verzoening met de familie van uw vriendin probeerde te bewerkstelligen, doch tevergeefs. U wilde verdere problemen vermijden en vertrok in juni 2017 naar Amman waar u bij een vriend van uw broer woonde. Alhoewel u zich niet op uw gemak voelde werkte u een beetje op de markt. U kende hier op zich geen problemen doch uit vrees dat haar broers naar u op zoek waren en u wel eens zouden kunnen vinden, besloot u in december 2017 uw land te verlaten. U vond iemand om uw reis te regelen en vertrok met uw eigen paspoort naar Turkije, waar u een tweetal weken verbleef, om dan vervolgens via Griekenland, Roemenië en Spanje naar België verder te reizen en hier internationale bescherming aan te vragen, wat u deed op 12 juli 2018. Uw paspoort zou zich bij uw broer U.(...) bevinden en u beloofde op zijn minst een kopie hiervan neer te leggen.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: twee attesten van het ziekenhuis in Erbid, een schrijven van uw broer en diens identiteitskaart, een schrijven van de mukhtar, een attest van de ‘Palestine National Authority’, een uittreksel uit uw paspoort, een schrijven van ‘Le Lien’ en van het OCMW van Brussel. Op 11.02.2019 liet u het CGVS kopieën van uittreksels uit uw paspoort toekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo vraagt uw advocate bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming rekening te houden met uw psychologische toestand en legt u ter staving hiervan een attest neer van 'Le Lien ASBL'. Hieruit blijkt niet dat u niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze kon verlopen en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een persoonlijke vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt uw land te hebben moeten verlaten uit vrees te worden gedood door de familie van uw vriendin (CGVS p.4). Hierin hebt u echter omwille van onderstaande redenen niet kunnen overtuigen.

Zo stelt u op restaurant een meisje te hebben leren kennen, gedurende een week telefonisch met haar contact te hebben gehad en een week later, tijdens jullie tweede ontmoeting, te hebben te gaan huwen. U gevraagd hoe u zo vlug tot de conclusie was gekomen dat het hier de vrouw van uw leven betrof, antwoordt u dat ze tijdens jullie eerste ontmoeting positief was en jullie vlot met elkaar konden spreken. Gezien dit toch wel een eerder schamel antwoord is, werd u gevraagd wat de vonk tussen jullie beiden deed overspringen en stelt u 'ik spreek niet zo vlot met meisjes, ze heeft me de kans gegeven en dat was aantrekkelijk voor mij, ik ben verlegen en ze stond open voor mij' . Ook dit is een nogal oppervlakkig en eenzijdig antwoord, dus werd u andermaal gevraagd hoe u binnen de week tot de conclusie kwam dat dit de vrouw van uw leven was, en komt u andermaal niet verder dan 'haar uiterlijk, de manier waarop ze spreekt'. Gevraagd naar haar karakter antwoordt u dat ze positief ten overstaan van u was alsof jullie elkaar al jaren lang kenden (CGVS p.5). Erop gewezen dat u toch ook andere personen sympathiek moet hebben gevonden en andermaal gevraagd waardoor zij zich onderscheidde, antwoordt u dat ze mooi was. Gevraagd of dit het was, antwoordt u 'Ja, ik heb het gevoel dat we overeenkomen, ik zag veel meisjes, maar niemand trok mij aan' (CGVS p.4-5). De door u aangereikte antwoorden kunnen bezwaarlijk genuanceerd genoemd worden, laat staan dat ze kunnen overtuigen waarom u in een dergelijk kort tijdbestek tot de conclusie kwam dat zij de persoon was met wie u de rest van uw leven wilde doorbrengen.

U gevraagd hoe jullie je gezamenlijke toekomst zagen, antwoordt u dat jullie elkaar gingen steunen en hand in hand jullie toekomst gingen opbouwen. Gezien dit geen concreet antwoord is werd u gevraagd op welke manier jullie de toekomst gingen invullen, en vervalt u andermaal in gemeenplaatsen, 'we gingen elkaar in alles steunen, eerst zoeken naar een huis, ze wist sowieso dat haar familie haar wilde uithuwelijken, ze rekende op haar moeder' (zie ook infra, CGVS p.8). Hieruit kan evenmin worden afgeleid dat jullie ernstig zouden hebben nagedacht over een gezamenlijke toekomst, een gegeven dat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Immers, moesten jullie effectief na een zo korte periode beslist hebben jullie verdere leven samen door te brengen, kan er toch van worden uitgegaan dat jullie ernstig zouden hebben nagedacht over hoe jullie je toekomstige leven zagen.

Tijdens dit tweede gesprek zou uw vriendin u hebben laten weten dat haar familie al een huwelijkskandidaat voor haar op het oog had. U gevraagd hoe jullie dit gingen aanpakken, antwoordt u 'ik kreeg het gevoel dat ze het niet wou, ze heeft zelfs geuit dat ze vreest dat het serieus was en ze onder dwang zou worden uitgehuwelijkt'. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, werd de vraag u herhaald en stelt u 'geleidelijk aan, ze ging het tegen haar moeder zeggen en ik dan tegen mijn familie'. Daar u duidelijk had aangegeven dat deze kwestie serieus te nemen was, werd u gevraagd wat jullie gingen doen in geval jullie voornemen niet zou lukken en ontwijkt u een antwoord door te stellen 'ik ging sowieso mijn familie bij hen sturen (...)'. Gezien dit evenmin een antwoord is, werd er u gevraagd of jullie zich bij de beslissing van haar familie gingen neerleggen of dat jullie een strategie hadden uitgedokterd hoe het verder aan te pakken, waarop u slechts herhaalde dat uw familie officieel om haar hand zou vragen. Dan maar gevraagd of jullie erover spraken dat u wel eens geweigerd en uw vriendin wel degelijk uitgehuwelijkt zou kunnen worden, ontwijkt u weer maar eens een antwoord 'haar moeder was betrouwbaar, ze ging eerst spreken met haar'. Gevraagd of dit wilde zeggen dat jullie er niet over hadden gesproken wat te doen indien uw vriendin uitgehuwelijkt zou worden, geeft u andermaal geen antwoord, 'buiten dat ik de waardigste van mijn familie naar haar zou sturen, kon ik niets doen'. Wanneer het CGVS dan oppert of dit wil zeggen dat jullie hier niet over hadden gesproken, blijkt dat dit effectief het geval is (CGVS p.8). Ook dit gegeven kan niet overtuigen, het betreft hier de liefde van uw leven, de mogelijkheid bestond dat u geweigerd en zij uitgehuwelijkt ging worden waardoor jullie je toch op zijn minst enige bedenkingen hieromtrent moeten hebben gemaakt en het mogelijke argument dat jullie elkaar nog niet lang kenden, doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de ontmoetingen met uw vriendin dient in de marge nog te worden opgemerkt dat het sowieso weinig aannemelijk is dat jullie in een restaurant al een eerste gesprek konden aanknopen, een gesprek dat toch lang genoeg duurde om jullie te doen besluiten telefoonnummers uit te wisselen, daar u duidelijk aangeeft dat haar familie 'een bepaalde traditie heeft' waarin het verboden was dat een meisje met een jongen babbelt, laat staan dat ze 'een date' mocht hebben. Dat jullie dan ook nog eens een tweede keer afspreken in een café is ronduit ongeloofwaardig daar jullie niet konden uitsluiten hierbij betrap te worden door vrienden/familie van het meisje, temeer u stelt dat u hierdoor wel eens vermoord zou kunnen worden. Het hoeft geen betoog dat jullie nonchalance in dezer niet kan overtuigen (CGVS p.4-6).

Verder geeft u aan dat u, na door de broers van uw vriendin te zijn aangevallen en in het ziekenhuis te zijn opgenomen, de 'mukhtar' inschakelde om te proberen tot een verzoening te komen met de familie van uw vriendin, dit zou echter op een fiasco zijn uitgedraaid. Dit door u genomen initiatief liet u echter onvermeld tijdens uw onderhoud met Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en u gepeild naar de reden hiervoor geeft u aan dat men u daar te verstaan had gegeven dat u slechts een samenvatting diende te geven (CGVS p.7). Deze door u aangereikte reden biedt geen verschoning waarom u dit niet eerder zou hebben vermeld. Immers uit uw verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat dit een ultieme poging was de plooiën glad te strijken en u hierna tot de conclusie kwam dat u en uw familie, moest u blijven, in de problemen zouden komen, reden te meer waarom dit bezwaarlijk als een detail kan worden afgedaan (CGVS p.8-9).

Evenmin kan het overtuigen dat u quasi geen pogingen hebt ondernomen om informatie omtrent uw vriendin te vergaren. U probeerde haar op haar gsm te bellen en toen dit niet lukte vroeg u aan een vriend die in Erbid woont om navraag naar haar te doen. Gevraagd of u in dezer nog andere demarches hebt ondernomen, ontkent u (CGVS p.4). Gevraagd of het geen optie was via de mukhtar aan informatie te geraken, geeft u aan dat dit wel degelijk een mogelijkheid was, doch dat uw leven belangrijker was en u weliswaar verliefd was op haar, maar niet in die mate dat u niet zonder haar zou kunnen (CGVS p.9). Ook deze door u aangereikte antwoorden ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid, daar u eerst in zeer expliciete bewoordingen te kennen gaf dat het hier de vrouw betrof met wie u de rest van uw leven dacht door te brengen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat uw verklaring nog van juni tot december 2017 in Amman bij een vriend van uw broer te hebben verbleven en er soms op de markt te hebben gewerkt niet overeenkomt met de houding van iemand die vreest voor zijn leven, temeer u aangeeft te vrezen dat haar familie u wel eens in een openbare plaats zou kunnen tegenkomen (CGVS p.3, 7-9). Het mogelijke argument dat u nog iemand diende te zoeken om uw reis te helpen regelen doet hier, gezien het hier een periode van een vijftal maanden betreft, geen afbreuk aan (CGVS p.3).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw motieven en dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: twee documenten van het ziekenhuis in Erbid, dd.01.06.2017 en 20.06.2017, waarin wordt geattesteerd dat u kneuzingen en breuken hebt opgelopen ten gevolge van een ruzie. Het loutere feit dat u verwondingen zou hebben opgelopen hoeft door het CGVS niet te worden betwist, doch gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zouden zijn. Een schrijven van uw broer en een kopie van diens identiteitskaart én een schrijven van de mukhtar waarin zij uw problemen bevestigen, deze stukken werden duidelijk ter uwen behoeven opgemaakt, en hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. Een attest van de 'Palestine National Authority' ter bevestiging van uw Palestijnse origine, dit gegeven op zich wordt niet ter discussie gesteld. Op 11.02.2019 liet u het CGVS kopieën van uittreksels uit uw paspoort toekomen, dit document heeft betrekking op uw identiteit/nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Verder nog een schrijven van het 'Centre social & Psychologique in Brussel, dd. 03.05.2018, waarin ze stellen dat u dakloos bent en nood hebt aan een 'medische kaart' zodat u zich kunt laten behandelen en een schrijven van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek, dd.04.05.2018, waarin wordt aangegeven dat uw aanvraag zal worden behandeld. Deze beide laatste stukken hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij volhardt in zijn asielmotieven, voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een heel subjectieve beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat het Commissariaat-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn socioculturele achtergrond, noch met zijn persoonlijk profiel en dat de door hem voorgelegde attesten van het ziekenhuis en de mukhtar minstens als begin van bewijs van zijn problemen moeten worden aanvaard.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet behandelt en geen enkele reden geeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) niet zou kunnen worden toegekend, dit gelet op zijn profiel en op basis van de Cedoca-informatie.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij er niet in slaagt te overtuigen waar hij stelt dat hij zijn land heeft moeten verlaten uit vrees te worden gedood door de familie van zijn vriendin. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij schamele, eenzijdige en oppervlakkige antwoorden geeft op de vraag hoe hij binnen de week tot de conclusie kwam dat het meisje dat hij op restaurant had leren kennen de vrouw van zijn leven was, (ii) hij geen concreet antwoord kan geven en vervalt in gemeenplaatsen wanneer hem gevraagd werd hoe hij en zijn vriendin hun gemeenschappelijke toekomst zagen, (iii) het niet kan overtuigen dat hij en zijn vriendin de mogelijkheid niet hebben

besproken dat hij als huwelijkskandidaat werd geweigerd en zij wel degelijk uitgehuwelijkt zou worden, (iv) het sowieso weinig aannemelijk is dat hij en zijn vriendin in een restaurant al een eerste gesprek konden aanknopen, een gesprek dat toch lang genoeg duurde om hen te doen besluiten telefoonnummers uit te wisselen, daar hij duidelijk aangeeft dat haar familie 'een bepaalde traditie heeft' waarin het verboden was dat een meisje met een jongen babbelt, laat staan dat ze 'een date' mocht hebben en het ronduit ongeloofwaardig is dat zij dan ook nog eens een tweede keer afspreken in een café daar zij niet konden uitsluiten hierbij betrap te worden door vrienden/familie van het meisje, temeer hij stelt dat hij hierdoor wel eens vermoord zou kunnen worden, (v) hij de verzoeningspoging door de mukhtar onvermeld liet tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken en hij hiervoor geen verschoning biedt, (vi) het niet kan overtuigen dat hij quasi geen pogingen heeft ondernomen om informatie omtrent zijn vriendin te vergaren, (vii) zijn verklaring nog van juni tot december 2017 in Amman bij een vriend van zijn broer te hebben verbleven en er soms op de markt te hebben gewerkt niet overeenkomt met de houding van iemand die vreest voor zijn leven, temeer hij aangeeft te vrezen dat de familie van zijn vriendin hem wel eens in een openbare plaats zou kunnen tegenkomen en (viii) het loutere feit dat hij kneuzingen en breuken heeft opgelopen ten gevolge van een ruzie, zoals wordt geattesteerd in de twee documenten van het ziekenhuis van Erbid, niet hoeft te worden betwist doch, gezien het geheel van bovenstaande observaties, geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin hij deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, het schrijven van zijn broer en een kopie van diens identiteitskaart én het schrijven van de mukhtar duidelijk ter zijnen behoeven werden opgemaakt en dan ook geen objectieve bewijswaarde hebben, het attest van de 'Palestine National Authority' zijn Palestijnse origine bevestigt, gegeven welk op zich niet ter discussie wordt gesteld, de kopieën van uittreksels uit zijn paspoort betrekking hebben op zijn identiteit/nationaliteit, elementen welke evenmin ter discussie staan en het schrijven van het 'Centre social & Psychologique' in Brussel, waarin wordt gesteld dat hij dakloos is en nood heeft aan een 'medische kaart' zodat hij zich kan laten behandelen en het schrijven van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek waarin wordt aangegeven dat zijn aanvraag zal worden behandeld geen uitstaans hebben met zijn asielmotieven.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2019 (CG nr. 0613028Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk

aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de relatie met zijn vriendin, die de aanleiding zou zijn geweest tot de problemen die hem ertoe noopten Jordanië te verlaten, zijn immers over de hele lijn dermate vaag, oppervlakkig en weinig doorleefd dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

2.4.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vriendin uit een conservatieve familie komt die ‘een bepaalde traditie’ heeft. Gevraagd om dit toe te lichten, verklaarde verzoeker: “(...) dat ze nooit met een jongen mocht babbelen of een date mocht hebben met een jongen.” Verzoeker verklaarde in dit verband dat zijn vriendin zei dat ze grote problemen zou krijgen indien ze betrappt zou worden met een jongen: “Ze zei misschien zou ik niet meer buiten mogen voor een jaar, ik zou niet meer telefonische contacten mogen hebben.” en dat hijzelf vermoord zou kunnen worden. Zijn vriendin zou blijkens zijn verklaringen bovendien uitgehuwelijkt worden aan een bloedverwant, hij denkt de achterneef van haar vader (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en p. 8). De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze door verzoeker geschetste context om te beginnen weinig aannemelijk dat dit meisje er tijdens een eerste ‘snelle’ ontmoeting in een restaurant zomaar mee zou instemmen om telefoonnummers zou uitwisselen. Bovendien is het ronduit ongeloofwaardig dat zij vervolgens een week later een tweede keer zouden afspreken in een café, waar zij het risico liepen om betrappt te worden door vrienden en/of familie van het meisje (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat verzoeker en zijn vriendin, die zich bewust waren van de risico’s (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), zich samen in het openbaar vertoonden gaat immers in tegen iedere

logica, zeker gezien het beeld dat hij schetst van haar conservatieve familie. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij, na in België meer dan tien jaar dakloos geweest te zijn, bij zijn terugkeer naar Jordanië belangstelling wekte omdat hij langdurig in het buitenland had verbleven, dat hij hierdoor ging dromen van een normaal leven met een huis en een vrouw, dat hij daarom het risico nam om met een meisje af te spreken in een café, dat het meisje tevens dit risico nam uit nieuwsgierigheid naar hem, die na bijna twintig jaar terugkeerde uit Europa en dat niet uit te sluiten valt dat het meisje de hoop koesterde om met hem het land te kunnen verlaten en naar Europa te trekken, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die kunnen verklaren waarom hij en zijn vriendin niet meer discreet tewerk zijn gegaan. Integendeel, indien verzoeker inderdaad belangstelling wekte omdat hij langdurig in het buitenland had verbleven liep hij zeker in de kijker, wat het weinig discrete gedrag van hem en zijn vriendin des te ongeloofwaardiger maakt.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Zo stelt u op restaurant een meisje te hebben leren kennen, gedurende een week telefonisch met haar contact te hebben gehad en een week later, tijdens jullie tweede ontmoeting, te hebben te gaan huwen. U gevraagd hoe u zo vlug tot de conclusie was gekomen dat het hier de vrouw van uw leven betrof, antwoordt u dat ze tijdens jullie eerste ontmoeting positief was en jullie vlot met elkaar konden spreken. Gezien dit toch wel een eerder schamel antwoord is, werd u gevraagd wat de vonk tussen jullie beiden deed overspringen en stelt u 'ik spreek niet zo vlot met meisjes, ze heeft me de kans gegeven en dat was aantrekkelijk voor mij, ik ben verlegen en ze stond open voor mij'. Ook dit is een nogal oppervlakkig en eenzijdig antwoord, dus werd u andermaal gevraagd hoe u binnen de week tot de conclusie kwam dat dit de vrouw van uw leven was, en komt u andermaal niet verder dan 'haar uiterlijk, de manier waarop ze spreekt'. Gevraagd naar haar karakter antwoordt u dat ze positief ten overstaan van u was alsof jullie elkaar al jaren lang kenden (CGVS p.5). Erop gewezen dat u toch ook andere personen sympathiek moet hebben gevonden en andermaal gevraagd waardoor zij zich onderscheidde, antwoordt u dat ze mooi was. Gevraagd of dit het was, antwoordt u 'Ja, ik heb het gevoel dat we overeenkomen, ik zag veel meisjes, maar niemand trok mij aan' (CGVS p.4-5). De door u aangereikte antwoorden kunnen bezwaarlijk genuanceerd genoemd worden, laat staan dat ze kunnen overtuigen waarom u in een dergelijk kort tijdbestek tot de conclusie kwam dat zij de persoon was met wie u de rest van uw leven wilde doorbrengen.*

U gevraagd hoe jullie je gezamenlijke toekomst zagen, antwoordt u dat jullie elkaar gingen steunen en hand in hand jullie toekomst gingen opbouwen. Gezien dit geen concreet antwoord is werd u gevraagd op welke manier jullie de toekomst gingen invullen, en vervalt u andermaal in gemeenplaatsen, 'we gingen elkaar in alles steunen, eerst zoeken naar een huis, ze wist sowieso dat haar familie haar wilde uithuwelijken, ze rekende op haar moeder' (zie ook infra, CGVS p.8). Hieruit kan evenmin worden afgeleid dat jullie ernstig zouden hebben nagedacht over een gezamenlijke toekomst, een gegeven dat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Immers, moesten jullie effectief na een zo korte periode beslist hebben jullie verdere leven samen door te brengen, kan er toch van worden uitgegaan dat jullie ernstig zouden hebben nagedacht over hoe jullie je toekomstige leven zagen.” Verzoeker brengt hier tegen in dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijke criteria eist die allicht niemand zou kunnen vervullen, dat de meeste liefdesrelaties immers niet op objectieve criteria steunen en voor een groot deel niet te verklaren zijn, dat hij op 35-jarige leeftijd weinig of geen ervaring met meisjes heeft gehad, dat ook het feit dat hij in België sedert jaren als dakloze heeft geleefd een bijkomende reden is waarom hij door het meisje aangetrokken werd en hij klaar was om in een gezinsleven te stappen, dat het in de moslimwereld geenszins vreemd is met een onbekende of bijna onbekende te trouwen en dat zij dienden te huwen om “*verder*” te kunnen vermits zij elkaar niet openlijk konden ontmoeten en over de toekomst konden spreken. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter allerm minst in de Raad te overtuigen. Er wordt geenszins verwacht dat verzoekers relatie ‘op objectieve en redelijke criteria dient te steunen’ zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, doch wel dat hij middels geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan toelichten wat hem precies aantrok in dit meisje en wat hem en zijn vriendin, na een korte eerste ontmoeting en telefonische contacten en berichtjes gedurende één week (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), zo lichtzinnig deed besluiten om in het huwelijk te willen treden. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, legde verzoeker hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud allerm minst overtuigende verklaringen af en ook met de uiteenzetting in het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in te verduidelijken waarom hij precies met dit meisje een toekomst wenste op te bouwen en hoe hij op zo'n korte periode tot de conclusie kwam dat zij de persoon was met wie hij de rest van zijn leven wilde doorbrengen.

Wat er ook van zij, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker en zijn vriendin na slechts één week effectief zouden beslist hebben om hun verdere leven samen door te brengen, lijkt het de Raad wel bijzonder naïef en erg onrealistisch om zonder meer te veronderstellen dat het huwelijksaanzoek wel van een leien dakje zou lopen. Verzoeker verklaarde in dit verband: *“Ze ging het haar moeder het eerst vertellen, en wat mij betreft ik moest mijn familie vragen om haar hand te vragen.”* en *“CG: En hoe gingen jullie dat aanpakken? VZ: Ik ging mijn familie vragen haar hand te vragen en ze zou haar moeder inlichten. CG: Hoe zagen jullie dit precies tijdens die ontmoeting? VZ: We spraken af binnen een week of twee zou ze me de ok geven nadat ze met haar moeder zou spreken en dan zou ik met mijn familie spreken.”* (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn vriendin zou uitgehuwelijkt worden aan, zo denkt hij, de achterneef van haar vader, die een eigen taxibedrijf had en het financieel goed had, en dat zijn vriendin hem had verteld dat ze vreest dat het serieus was en dat ze onder dwang zou worden uitgehuwelijkt (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) zodat het allesbehalve vanzelfsprekend is dat de ouders van zijn vriendin hem zonder meer zouden aanvaarden als huwelijkskandidaat. Aan verzoeker gevraagd hoe zij dit zouden aanpakken, kwam hij niet verder dan: *“Geleidelijk aan, ze ging het tegen haar moeder zeggen en ik dan tegen mijn familie.”* Gevraagd of zij erover spraken wat zij gingen doen in het geval dit niet zou lukken, ontweek verzoeker de vraag door te stellen: *“Ik ging sowieso mijn familie bij hen sturen, de beslissing ligt in handen van haar familie, we kunnen niet tegen de traditie en de cultuur ingaan.”* De Raad leest vervolgens in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“CG: Gingen jullie je daar bij neerleggen of hadden jullie een strategie van wat te doen in geval van? VZ: Ik ging mijn familie bij haar sturen om haar officieel te vragen. CG: Maar spraken jullie erover dat u geweigerd kon worden en zijn uitgehuwelijkt ging worden? VZ: Haar moeder was betrouwbaar, ze ging eerst spreken met haar. CG: Dus jullie zetten geen strategie uit in geval dat ze wel uitgehuwelijkt zou worden? CG: Buiten dat ik de grootste, de waardigste, van mij familie naar haar zou sturen, kon ik niets doen. CG: Dus jullie spraken daar niet over? VZ: Neen.”* (administratief dossier, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In de door verzoeker geschetste context tart het naar het oordeel van de Raad echter alle verbeelding en moet het dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker en zijn vriendin nooit stil zouden hebben gestaan bij de mogelijkheid dat de ouders van zijn vriendin hem geen geschikte huwelijkskandidaat zouden vinden, dat zijn huwelijksaanzoek zou geweigerd worden en dat zijn vriendin wel degelijk gedwongen uitgehuwelijkt zou worden. De Raad is dan ook de mening toegedaan dat verzoekers relaas zoals hij het schetst van iedere realiteitszin is ontdaan. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het louter volharden in zijn verklaringen in dit verband, wat uiteraard geen ernstig verweer is en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde appreciatie om te buigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier in de bestreden beslissing nog pertinent aan toe dat (i) verzoeker de verzoeningspoging door de mukhtar onvermeld liet tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken en hij hiervoor geen verschoning biedt, (ii) het niet kan overtuigen dat hij quasi geen pogingen heeft ondernomen om informatie omtrent zijn vriendin te vergaren en zijn antwoord dat het wel mogelijk was om via de mukhtar aan informatie te geraken doch zijn leven belangrijker was en hij weliswaar verliefd was op haar maar niet in die mate dat hij niet zonder haar zou kunnen, op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid ondermijnt en (iii) zijn verklaring nog van juni tot december 2017 in Amman bij een vriend van zijn broer te hebben verbleven en er soms op de markt te hebben gewerkt niet overeenkomt met de houding van iemand die vreest voor zijn leven, temeer hij aangeeft te vrezen dat de familie van zijn vriendin hem wel eens in een openbare plaats zou kunnen tegenkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen deze pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan verzoekers algehele ongeloofwaardigheid, blijven dan ook onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.2. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

In de twee documenten van het ziekenhuis in Erbid dd. 1 juni 2017 en 20 juni 2017 wordt geattesteed dat verzoeker kneuzingen en breuken heeft opgelopen ten gevolge van een ruzie. Uit deze attesten kan echter op geen enkele manier worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest *“I. t. Zweden”*, nr. 61204/09 van 5 september 2013, het arrest *“R.J. tegen Frankrijk”*, nr. 10466/11 van 19 september 2013 en het arrest *“R.C. t. Zweden”*, nr. 41827/07 van 9 maart 2010, arresten welke betrekking hebben op verzoekers om

internationale bescherming die sporen van foltering vertonen op hun lichaam, dat deze medische attesten niet zomaar uit de debatten kunnen worden geweerd. Echter verzoeker gaat vooreerst eraan voorbij dat het EHRM steeds voorop stelt dat de bewijslast bij verzoeker ligt en voorts wordt het belang van een causaal verband benadrukt, wat inhoudt dat verzoekers verklaringen al geloofwaardig zijn. Nergens uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof kan blijken dat een ongeloofwaardig asielerlaas louter kan verholpen worden op basis van een medisch getuigschrift. De Raad benadrukt daarnaast dat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt dan de zaken in voornoemde arresten. Verzoeker heeft zijn verwondingen immers niet opgelopen door foltering doch, blijkens zijn verklaringen toen hij werd aangevallen door de broers van zijn vriendin. Verzoeker is er echter middels zijn verklaringen niet in geslaagd om zijn beweerde relatie en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend aannemelijk te maken. Bovendien kan hij zijn verwondingen in andere dan de door hem geschetste omstandigheden hebben opgelopen. De medische attesten kunnen dan ook niet aangenomen worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat *in casu* de authenticiteit van de voorgelegde medische attesten niet in vraag wordt gesteld, zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift en de verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het EHRM (*“Mo.M. t. Frankrijk”* van 18 april 2013 en *“K.K. t. Frankrijk”* van 20 oktober 2013) niet dienstig is. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *“Singh et autres c. Belgique”* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen verzoekers om internationale bescherming naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze verzoeker om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet nagelaten om de door verzoeker voorgelegde medische attesten te analyseren. De Raad herhaalt nogmaals dat deze attesten echter geen bewijs leveren van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

Het schrijven van verzoekers broer (met kopie van diens identiteitskaart) waarin hij verzoekers problemen bevestigt, is ter zijnen behoeven opgesteld. Hieraan kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Ook het schrijven van de mukhtar kan niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Het betreft immers slechts een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Het schrijven van de mukhtar kan dan ook niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

De overige documenten worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“Zo vraagt uw advocate bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming rekening te houden met uw psychologische toestand en legt u ter staving hiervan een attest neer van ‘Le Lien ASBL’. Hieruit blijkt niet dat u niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze kon verlopen en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).”* en *“Een attest van de ‘Palestine National Authority’ ter bevestiging van uw Palestijnse origine, dit gegeven op zich wordt niet ter discussie gesteld. Op 11.02.2019 liet u het CGVS kopieën van uittreksels uit uw paspoort toekomen, dit document heeft betrekking op uw identiteit/nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Verder nog een schrijven van het ‘Centre social & Psychologique in Brussel, dd. 03.05.2018, waarin ze stellen dat u dakloos bent en nood hebt aan een ‘medische kaart’ zodat u zich kunt laten behandelen en een schrijven van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek, dd.04.05.2018, waarin wordt aangegeven dat uw aanvraag zal worden behandeld. Deze beide laatste stukken hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.”*

2.4.3. In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken”*, hetgeen *in casu* niet het geval is, en dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoekers opmerking dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een heel subjectieve beoordeling maakt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas terwijl deze beoordeling op geen objectieve gegevens steunt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

2.4.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine vraagt* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS